

Silvie Minaříková

An illustration of a young couple in a library. The woman, with long brown hair, is wearing a pink, textured sweater and is reading an open book. The man, with dark curly hair, is wearing a white jacket over a dark shirt and is leaning in to kiss her on the cheek. The background shows bookshelves filled with books.

Obejmu tě

Ne každý je tvůj nepřítel...

Silvie Minaříková

Obejmu tě

Ne každý je tvůj nepřítel...

Copyright © Silvie Minaříková, 2026
Cover design © Miroslav Ferdinand

Odpovědná redaktorka: Mgr. Erika Hanáčková
Jazyková korektura: Dagmar Pilařová

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2026
www.fortunalibri.cz

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně.

Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována, ukládána v jakémkoliv vyhledávacím systému nebo přenášena v jakémkoliv formě ani elektronickými, mechanickými, kopírovacími, nahrávacími a jinými prostředky bez předchozího souhlasu majitele práv.

BN: 150129/02

ISBN 978-80-7546-710-2

Pro Sabču.

Za to, že jsi ve mne věřila dřív, než jsem já uvěřila sama sobě.

Pro Toma.

Za to, co občas nedokážu vyjádřit nahlas slovy. Za všechno.

OLIVIE

Pátek

Pomaloučku jsem otevřela oči a zadívala se na budík, který měl za pět minut zvonit. Rovnou jsem jej zaklapla a přemýšlela, co dnes musím udělat. Rozhlédla jsem se po svém pokoji, ve kterém jsem bydlela sotva měsíc, ale od prvního dne jsem se do něj zamilovala. Naproti dveřím bylo velké okno s výhledem do ulice, pod kterým jsem měla pohodlnou polstrovanou lavici. Celou stěnu na levé straně od okna zabíral psací stůl se židlí, kosmetický stolek se zrcadlem a skříň a u zdi naproti stolu vévodila pokoji obrovská postel. Zbožňuji prostor při spánku a lenošení. Všechna nábytek byl bílý a doplňky měly jasně žlutou a červenou barvu. Pro někoho to bylo možná příliš, ale pro mě to byly uklidňující barvy. Jejich kombinaci jsem měla nejraději. Spustila jsem nohy na zem a šla se podívat, jaké je venku počasí. Cestou jsem láskyplně pohládila vestavěnou knihovnu na míru, která pokrývala celou stěnu kolem okna a byla plná nejrůznějších výtisků knih – starých, nových, brožovaných, vázaných, ošoupaných i skoro netknutých. Knihy byly má vášeň a od mala jsem věděla, že budu pracovat jedinečně s nimi. To se mi také hned po škole podařilo a po stáži v knihovně i knihkupectví jsem se rozhodla pro knihkupectví, které mě více lákalo svým každodenním ruchem.

Po vyhlédnutí z okna jsem se šla převléknout, nalíčit a učesat. Zadívala jsem se na sebe do zrcadla a s hlavou nakloněnou na jednu stranu jsem zkoumavě prohlédla svůj odraz. Každý den jsem si stále víc připadala podobná mámě. Stejně hnědé vlnité vlasy s nádechem rezavé, zelené oči a plné rty, téměř identická drobná postava s ženskými křivkami. Už to bylo deset let, co rodiče zemřeli při autonehodě, ale bolest z prázdnoty byla stejná, jako by to bylo včera. Zhluboka jsem se nadechla, vzala si do ruky batoh, ve kterém nemohla chybět rozečtená kniha, iPod a žlutá sluchátka, otevřela jsem dveře a vešla přes krátkou chodbu do světlého obývacího pokoje s kuchyňským koutem.

Chvilku jsem pozorovala, jak můj starší bratr Dan vaří kávu a u toho si pobrukuje s rádiem. Vzhledem jsme se nemohli lišit víc – byl vysoký, svalnatý, blondatý a jeho oči zářily pronikavě modrou barvou. Jako by z oka vypadl tátovi. Od malička jsme se s Danem měli rádi, i přes věkový rozdíl osm let jsme si vždy rozuměli, ale až po smrti rodičů jsme se semkli ještě víc a náš vztah se prohloubil. Najednou jsme neměli nikoho jiného než sebe navzájem. Bylo mi teprve čtrnáct a jemu dvaadvacet, když jsme se museli postavit na vlastní nohy. S odstupem času mě čím dál víc udivuje, jak jsme to dokázali.

„Dobré ráno, Liv,“ přerušil pozdrav moje myšlenky.

S úsměvem jsem se vydala za Danem. „Dobré ráno,“ uculila jsem se a lípla mu rychlou pusou na tvář.

Také se pousmál a pokračoval v chystání snídaně. Byla to taková naše hra, která ho dřív rozčilovala. Dělal jsem mu to naschvál, ale nakonec se z toho stal náš každodenní ranní rituál. Nalila jsem si kávu do svého slunečnicového hrníčku a přidala smetanu s cukrem, nad čímž Dan jen převrátil oči a zakroutil hlavou.

„Nemusíš to tak shazovat, Dany, taky ti nekecám do toho, že piješ každé ráno tu svoji silnou černou břečku,“ štouchl jsem ho do ramene docela velkou silou, ale ani se nezakymácel a jen se na mě posměšně podíval.

„Co máš dneska v plánu?“ zeptal se jakoby nic a přejížděl přimhouřenýma očima moje pestrobarevné květované šaty s fialovým páskem a žluté baleríny.

„Nic zvláštního. Jdu do práce a pak musím zajít do antikvariátu, abych si vyzvedla... Proč na mě tak zíráš?“ obořila jsem se na něj s rukama založenýma v bok, když mě celou dobu sledoval se zdviženým obočím.

„Nezdá se ti, že máš na sobě nějak moc barev a trochu připomínáš papouška?“

„Ne. Každému netvoří garderobu jen černá a šedá. Máš s tím nějaký problém?“

Věděla jsem, že si ze mě dělá legraci, ale nechápala jsem, co mu vadí na tom, že miluju barvy a různorodé vzory. Čím víc, tím líp. Dřív jsem úzkostlivě chtěla zapadnout do davu a být neviditelná, ale v poslední době se to konečně obrátilo. V práci jsem díky svým znalostem, ale především díky své kolegyni a zároveň kamarádce získala sebevědomí a už jsem se nebála být vidět. I tak jsem ve skrytu duše pocítila nejistotu, jestli jsem to dnes opravdu nepřehnal. Pořád s rukama v bok jsem propalovala bratra nahněvaným pohledem, což ho jen rozesmálo.

„Je tak jednoduché tě naštvat hned po ránu, nemohl jsem si pomoci,“ řehtal se.

„Ty blbečku,“ hodila jsem po něm utěrku, kterou chytil dvěma prsty, a smál se ještě víc. Zakroutila jsem hlavou, ale koutky úst mi cukaly od zadržovaného smíchu.

„No tak, Liv, sorry, ale když ty se tak snadno vytočíš, že si o to sama říkáš,“ vysvětloval a zároveň žvýkal snídani a sahal po mobilu, který mu pípl. „Musím jít,“ pronesl po přečtení zprávy, najednou dopil celý hrnek kafe, nacpal si do pusy zbytek bagety a ještě stihl dodat, že „práce nepočká“.

„Hezky se bav při chytání zločinců,“ popřála jsem mu, když kolem mě procházel.

Snažila jsem se mu uhnout z cesty, jenže ne dost rychle, takže mi stihl pocuchat před chvílí učesané vlasy. Občas se

choval jak malý kluk. Kdykoliv mohl, provedl mi něco, co mě zase rozčílilo. Znovu jsem po něm hodila utěrku, ale ta se odrazila od zavřených vchodových dveří a za nimi jsem slyšela pobavený smích. Zavrtěla jsem nad ním hlavou, pouklízela zbytky po snídani, přelila kávu do cestovního hrnku, rychle skočila do koupelny, abych se před cestou upravila, a vydala jsem se do práce.

Nový byt, který jsme si nedávno s bratrem Danem pronajali, byl kousek od knihkupectví i od policejní stanice, kde Dan pracoval. Než jsem sjela ze sedmého patra do přízemí, vytáhla jsem z batohu sluchátka a iPodem. Vystoupila jsem a ocitla se tvář v tvář svému oblíbenému vrátnému.

„Dobré ráno, slečno Livi, jak se dnes máte? Mimochodem krásné šaty, záříte,“ pousmál se Tony, asi šedesátiletý muž, se kterým jsme si od prvního dne neuvěřitelně sedli, jelikož jsme sdíleli stejnou vášeň pro knihy.

„Dobré ráno, Tony, mám se krásně, děkuji, jste milý. Bratr si ze mě kvůli šatům zase utahoval,“ připustila jsem a sledovala, jak se vrátný naoko zamračil a výhrůžným hlasem zabručel: „To nechápu, asi si s ním budu muset vážně promluvit o rozčilování mé oblíbenkyně.“

S chutí jsem se zasmála té představě, zamávala mu hrnkem, div jsem jej nevytila, a prošla kolem recepcy ven. Bratr byl někdy až přehnaně posedlý bezpečím, takže při vybírání bytu hledal dům s recepcí, vrátným a nejlépe ochrankou. Ačkoliv to znělo jako sci-fi, nakonec se mu to kupodivu povedlo, a tak jsme se ocitli v tomto domě. V bytě se dvěma velkými ložnicemi, prostorným obývacím s kuchyňským koutem a obrovskou koupelnou. Ze začátku se někteří podívovali, že jsme sourozenci, a ne partneři, ale postupně si zvykli. Během cesty parkem jsem přemýšlela o tom, že je asi opravdu zvláštní bydlet v našich letech spolu, ale na druhou stranu po tom, co jsme spolu prožili, se asi nebylo čemu divit. Navíc bratr střídal ženy jako na běžícím pásu a já jsem

po žádném příteli netoužila, takže nás nic nenutilo, abychom bydleli každý zvlášť.

„Ahoj Liv, bezva ohoz,“ ozvalo se najednou těsně za mnou, až jsem poskočila.

Podle hlasu jsem hned poznala svou kolegyni a kamarádku Sofii. Chytla mě za ruku a táhla do dveří dvoupatrového knihkupectví.

„Ahoj, baví tě pořád mě tak lekat? A kam tak letíš, prosím tě? Konečně bys mohla zpomalit, ještě z toho předčasně poroďš,“ poukázala jsem na její těhotenské bříska obepnuté černými minišaty ostře kontrastujícími s jejími křiklavě červenými vlasy.

Na to, že se jí blížil porod, jí energie rozhodně neubývalo a i tentokrát se jen zasmála a zakroutila nad mojí poznámkou hlavou. Vyšly jsme točité schody do dětského oddělení, kde jsme obě pracovaly.

„Dneska máme to čtení pro děti ze školky, že?“

„Jo, v jedenáct,“ přitakala jsem, „co jim přečteš?“

„Chtěla jsem něco strašidelného, ale jejich učitelka je hrozně upjatá a nadiktovala si Heidi,“ zakoulela znechuceně očima Sof a odhodila kabelku na věšák v naší malé šatně. „To bude nuda, mohla jsem vybrat něco lepšího.“

„To nepochybuju, zase by to dopadlo jako minulý měsíc, kdy se děti bály jít domů, i když bylo právě poledne,“ vyprskla jsem smíchy, když jsem si na to vzpomněla.

Sofie byla prostě živel, a tak člověk nikdy nevěděl, co ji napadne. Přesně pro tu její bezprostřednost jsem ji obdivovala. Po nástupu do práce jsem byla tichá, nevýrazná a bála jsem se říct svůj názor, ale díky Sofii jsem postupně pochopila, že je můj strach zbytečný.

„Včera jsem ti zapomněla říct, že v poledne se přijde ukázat další kandidátka na tvoje místo. Šéfová chce, aby tady byla půl dne na zkoušku.“

„Cože? To mi říkáš jen tak? Musím promyslet, co všechno jí dám za úkol.“

Sledovala jsem kamarádkčin ďábelský úsměv a litovala tu chudinku už teď. Radši jsem si připnula jmenovku a šla se přihlásit do svého počítače na prodejně. Po cestě k pultu jsem mávla na další kolegyně a začala urovnávat lepoprela na stolku pro nejmenší, než se otevřelo pro veřejnost. Dopoledne ubíhalo, jako každý jiný den, rychlostí blesku. Zrovna jsem objednávala nejnovější knihu čarodějně série, když jsem si uvědomila, že v rohu s nadýchanými polštáři, na kterých sedělo dvacet dětí, je nějaké podezřelé ticho. Podívala jsem se tam a viděla Sofii, jak tichým a děsivým hlasem předčítá z knihy. Ta však rozhodně nebyla o děvčátku z hor. Několik holčiček se totiž rozhlíželo okolo sebe a v jejich obličejích byl vidět strach.

„A sakra,“ zamumlala jsem si pro sebe.

Očima jsem hledala jejich učitelku, ale nikde jsem ji neviděla. Některé tu občas nechaly děti a šly se podívat o patro níž do oddělení pro dospělé. Asi udělala tuto začátečnickou chybu a dala tak Sofii volnou ruku. Vzdychla jsem nad tím a přemýšlela, jak velký problém z toho bude. V ten moment se přede mnou zastavila mladá žena.

„Dobrý den, jak vám mohu pomoci?“ spustila jsem naučnou větu a čekala.

„Dobrý den, jsem tady na zkoušku na místo do dětského oddělení,“ pronesla mile.

Pozorně jsem si ji prohlédla. Byla vyšší než já, na tom nebylo nic neobvyklého. Postavu měla skoro chlapeckou, což ještě umocňovaly černé vlasy ostříhané na krátko a upravené do jemného rozcuchu. V uších jí visely náušnice dokonale ladící s pomněnkovými očima a na sobě měla šaty téže barvy. Okamžitě mi byla sympatická. Z jejího vzhledu a celkového dojmu sálalo něco uklidňujícího a pozitivního. Hned jsem měla pocit, že by se sem hodila a zapadla by. Požádala jsem ji o chvilku strpení a zazvonila na zvonek pod pultem, abych přivolala šéfovou.

„Jsem Livi. Pokud si vás vyberou, budeme kolegyně. Hledáme záskok za Sofii, která jde na mateřskou a momentálně děsí prcky ze školky,“ mávla jsem ke čtenářskému kroužku.

Žena se zadívala tím směrem a pobaveně sledovala vystrašené děti. „Výborně, tak to se těším, až je budu moct děsit já. Mimochodem jsem Anna.“

„Moc mě těší,“ napřáhla jsem k ní ruku.

„Ááá, vidím, že už se seznamujete, výborně. Livi, vezmete si tady mladou paní na starosti?“ vykřikla vedle nás přicházející vysoká, statná žena, ze které měl každý od prvního pohledu respekt. Kromě toho, že byla neuvěřitelně hlučná, byla zároveň nejlaskavější člověk, jakého jsem kdy potkala.

„Ráda, paní vedoucí. Máte nějaké speciální úkoly, které bych s Annou měla dnes projít?“

„Ne, nechám to na vás. Koneckonců to bude kdyžtak vaše kolegyně a vy dvě spolu budete trávit nejvíce času,“ mrkla na mě, okamžitě se otočila na patě a odcházela do své kanceláře.

„Tak pojď, ukážu ti, kde si můžeš nechat věci, a provedu tě, dokud je tady docela klid. Po obědě už by na to nebyl čas, chodí víc lidí.“

Během několika hodin jsem si byla naprosto jistá, že můj první dojem byl správný. Anna se vyptávala na důležité věci, byla všímavá, učenlivá a rychle se do všeho dostávala. Dokonce si poradila s rozčilenou učitelkou, omotala si kolem prstu i Sofii a bavily se spolu jako dvě nejlepší kamarádky. Když se blížil konec mé směny, zaběhla jsem do kanceláře, abych se podělila o své dojmy.

„Paní vedoucí?“ nakoukla jsem mezi otevřené dveře.

„Livi, pojďte dál. Tak co? Jak se vám líbí dnešní kandidátka?“

„Je úžasná, s těmi dvěma předchozími se nedá vůbec srovnat. Jako by tady pracovala odjakživa.“

„To ráda slyším. Byla moje favoritka od začátku. Jen jsem chtěla, abyste mi můj názor potvrdila, a proto jsem si vymyslela

tu věc se třemi kandidátkami a prací na zkoušku,“ sdělila mi vedoucí.

Trochu mě tím zaskočila, ale zároveň jsem byla ráda, že moje budoucí kolegyně bude právě Anna. Potěšeně jsem se usmála. „Můžu už jít domů, anebo ještě budete něco potřebovat?“

„V pořádku, užijte si zbytek odpoledne. Třeba s nějakým chlapcem?“ povytáhla tázavě obočí.

Jen jsem se usmála a vyšla jsem ven. O mém soukromí nikdo nic nevěděl, a proto jsem často slyšela narážky, kdy se kolegyně snažily něco vyzvědět. Nechávala jsem si pro sebe, s kým bydlím a jestli mám přítele. Dokonce ani Sofie o ničem nevěděla a vyhovovalo nám to oběma. Ona se nevyptávala mě a já zase jí. Brzy z ní bude svobodná matka a já tuším, že to v životě neměla jednoduché. Sbalila jsem si věci do batohu, rozloučila se s kolegy a vydala jsem se ke schodům.

„Můžu jít s tebou?“

Ohlédla jsem se a přitakala jsem. „Samozřejmě, Anno. Kam máš namířeno?“

„Nevím, domů nespěchám, manžel chodí z práce až pozdě večer. Nechceš jít třeba do kavárny?“

„To nemůžu,“ zahlédla jsem její zklamaný obličej, „musím si jít vyzvednout jednu knihu do antikvariátu. Půjdeš se mnou a až pak můžeme na to kafe?“

„Určitě, aspoň mi ukážeš, kam ráda chodíš. Ještě tady nic neznám, nedávno jsme se přistěhovali,“ nadšeně se do mě zavěšila, „veď mě.“

„Dobře, domluveno, jsem moc ráda, že jsme se seznámily,“ mrkla jsem na ni.

„Já taky. Doufám, že mě vezmou a budeme kolegyně. Byla by to pro mě práce snů. Sice mi můj muž říkal, že mám zůstat jako hospodyňka v domácnosti, ale ukousala bych se nudou. Knížky a děti zbožňuju, takže když jsem viděla inzerát, že bych mohla pracovat v knihkupectví a rovnou v dětském

oddělení, neváhala jsem ani vteřinu,“ chrlila ze sebe jedním dechem.

Na to, že jsme se ještě ráno neznaly, byla upovídáná a otevřená. Když jsem viděla její elán, rozhodla jsem se, že jí taky něco prozradím.

„Asi bych ti to neměla říkat, ale líbíš se mi, a to nejen mně. Na rozdíl od předchozích dvou uchazeček jsi udělala velký dojem a ukázala ses jako nejschopnější,“ pronesla jsem.

Anna se zastavila uprostřed chodníku a nevěřičně na mě hleděla. „Chceš říct, že...?“ Pousmála jsem se a zlehka přikývla. Následovalo její vypísknutí. „To není možné!“

„Ale je, gratuluju,“ smála jsem se jejímu radostnému poskakování, „ne abys to na mě řekla. Musíš být překvapená.“

Okamžitě přestala jančit a přitakala. „Samozřejmě, předvedu ještě lepší reakci než teď, neboj.“

Obě jsme se zasmály a pokračovaly v cestě do antikvariátu. Když jsem si vyzvedla knihu a prohodila pár slov s majitelkou antikvariátu, která mě znala od malička, dovedla jsem Annu do své nejoblíbenější kavárny. Vždy tady vládla uvolněná atmosféra a každou volnou chvíli jsem už od puberty trávila s knížkou v ruce v některém z pohodlných křesílek, s horkou čokoládou nebo voňavou kávou. I když jsem dřív bydlela na druhém konci města, po objevení tohoto kouzla jsem už odmítala chodit jinam.

„Ahoj Livi, jaký jsi měla den?“ zazubil se na mě pohledný kluk za pultem.

„Ahoj Miki, výborný, co ty? Je volné moje oblíbené místo?“ usmála jsem se na něj.

„Zatím taky dobrý, díky. Je, běžte si sednout. Pro tebe jako obvykle a co si dá tvůj doprovod?“

„Mně to samé, ať je to cokoliv,“ řekla Anna a usmívala se na střídačku na mě a na Mikiho.

Ten na mě mrkl, poslal vzdušnou pusou a pustil se do přípravy. Vzala jsem Annu za ruku a proplétala nás mezi malými

stolečky až dozadu k velkému oknu s výhledem do odlehlé uličky.

„Páni, tak tady jsem opravdu ještě nebyla. Je to tady úžasné,“ rozplývala se Anna a rozhlížela se dokola.

Sotva jsme si sedly, už jsem viděla Mikiho, jak se k nám blíží s kouřícími šálky. Položil je před nás, popřál nám dobrou chuť. Než odešel, jemně mě objal, vlepil mi pusu do vlasů a zeptal se, jak dopadlo dnešní čtení pro děti ze školky. Vše jsem mu povyprávěla a on se smíchem odcházel zpět k baru.

„To je tvůj přítel?“ zeptala se najednou Anna.

Skoro mi zaskočilo, ale pak jsem si uvědomila, že je tady nová.

„Ne,“ odpověděla jsem, „jen kamarád. Má svého přítele a rozhodně se tím netají,“ smála jsem se.

Anna na mě zaskočeně hleděla a zkoumavě z dálky sledovala Mikiho. „Promiň,“ omlouvala se, „ale nevypadá, že by byl na kluky.“

„V pohodě,“ ujistila jsem ji, „rozhodně nejsi jediná, kdo si toho nevšímne. Myslím, že dost holek si na něj dělá zálusk. Ale to mají smůlu,“ zasmála jsem se. „Známe se od malička, chodili jsme spolu do školy. Vlastně díky němu jsem objevila toto místo, když tady začal brigádníčit. Nedivím se mu, že se tu nakonec rozhodl zůstat a vykašlal se na vysokou.“

Popíjely jsme kafe a u toho si povídaly. Většinu času spíš povídala Anna o svém muži, o tom, jak se vdávala jako hodně mladá, o stěhování a nemožnosti mít děti. Sdílela se mnou vše, i když mě znala teprve od dnešního dne. Zrovna jsem se smála jedné její historce, když kolem nás procházel Miki a postavil před každou zákusek.

„Pozornost podniku, dámy,“ upřel na mě své čokoládové oči. „Liv, máš zavolat svému ochránci, prý mu nebereš telefon.“

„Sakra, zapoměla jsem si zapnout zvuk, zavolám mu, díky, Miki.“

Začala jsem hrabat v kabelce a hledat mobil, který hlásil tři zmeškané hovory, a vytočila bratrovo číslo. Po prvním zazvonění se v telefonu ozval hluboký hlas, ve kterém jsem hned poznala Danova parťáka.

„Alexi? Co je za problém?“ zeptala jsem se bez pozdravu. „Ok, o večeri se nebudu starat. Je mi jedno, co to bude, hlavně že nemusím vařit já, děkuji.“ Chvíli jsem s úsměvem poslouchala, jak se bratr s Alexem dohadují, na co má kdo chuť a co přinesou, a pak jsem se rozloučila.

„Tak ty máš ochránce, jo?“

„Mám,“ přiznala jsem, „myslím, že se chráníme navzájem.“

Protože jsem to nechtěla dál rozebírat, raději jsem se pustila do svého zákusku. Sladkosti byly moje slabina a Miki moc dobře věděl, že žádný zákusek nikdy neodmítnu.

„Hmmm, je výborný, zkus ho,“ pobídla jsem Annu a začala ve mně narůstat nervozita z jejího výtávání.

Ta se na mě jen zkoumavě zadívala a předtím, než si vložila do úst první sousto, poznamenala: „Zdá se mi to, nebo se s nikým nedělíš o své soukromí? Mám pocit, že ani v práci o tobě nikdo nic neví.“

„Nedělím, nezlob se. Není to tak, že bych to nechtěla povídat tobě, ale nikomu obecně.“

„V pořádku, naštěstí mi nevadí mluvit o sobě, knihách a jiných věcech. Manžel mi říkává, že by občas potřeboval, abych šla vypnout,“ zachichotala se moje nová kamarádka.

Zase jsem se uvolnila a užívala si pohodové odpoledne. Poté co jsme si vyměnily telefonní čísla a rozloučily se, vydala jsem se pomalu k domovu. Po cestě jsem koupila víno a kytici oranžových růží. Chvilku jsem si povídala s Tonym u výtahu o nejnovější detektivce, kterou měl právě rozečtenou, a vyjela jsem do sedmého patra. Po otevření dveří našeho bytu jsem se zaposlouchala, jestli uslyším dva mužské hlasy. Díky tichu jsem na chvilku zadoufala, že budeme s bratrem jen sami dva. Zula jsem si boty, položila kabelku, zhluboka se nadechla

a vešla do obýváku. Dany seděl na zemi před televizí, zazubil se na mě a mávl mi.

„Ahoj,“ pozdravila jsem jemně, položila víno na kuchyňskou linku a šla vyměnit kytky ve váze na jídelním stole.

„Čau Olivie,“ ozvalo se najednou kousek za mnou, když jsem napouštěla vodu do vázy. Prudce jsem se otočila a ocitla se tváří v tvář Danymu kolegovi Alexovi, který se vracel z koupelny. Musela jsem zaklonit hlavu, abych viděla do jeho světle šedých očí. Připomínaly mi kousky ledu. Divoce kontrastovaly s jeho černými rozcuchanými vlasy, opálenou pokožkou a temnými tetováními pokrývajícími jeho paže a kdoví co ještě. Svůj drsný vzhled ještě podtrhoval neustálým černým oblečením a koženými náramky na pravém zápěstí.

„Neříkej mi tak, Alexi, jsem Livi,“ zabručela jsem mezi zuby.

Priváděl mě k šílenství tím, jak byl namyšlený a sebevědomý. Moc dobře věděl, že mě naštvě, a proto si vždy našel možnost oslovit mě mým celým jménem. V šedých očích se mu pobaveně zablesklo.

„Dovolíš?“ štouchla jsem do něj vázou s růžemi a doufala, že ho nějaký trn popíchá.

Jako by mi uměl číst myšlenky, v koutcích úst mu zacukalo od zadržovaného smíchu a odsunul se stranou.

Můj starší bratr se smál a kroutil nad námi hlavou. „Hej vy dva, mohli byste toho nechat? Nemůžete se mít konečně rádi, když spolu trávíte tolik času?“

Mezi mnou a Alexem byla neustále napjatá atmosféra. Choval se jako mistr světa a dával mi to náležitě najevo při každé příležitosti. Nechápala jsem, jak s ním Dan může celý den pracovat a poté ještě trávit večery u fotbalových utkání, filmů a chodit s ním do baru balit holky. Byli jako dvojčata. Od prvního dne, kdy se u policie seznámili, trávili spolu každou volnou chvíli. Vlastně si ani nepamatuju, kdy naposled jsme prožili den bez Alexe.

„To by pan důležitý musel přestat být takový debil,“ mumlala jsem si pro sebe při aranžování kytky a neuvědomila jsem si, že jsem to řekla dost nahlas. Polekaně jsem zvedla hlavu a sledovala, jak se Dan smíchy skoro utopil v pití.

„Ale, ale, Olivie, slyšel jsem dobře?“

Alexův hluboký hlas se nesl místností a viděla jsem, jak se ke mně pomalu přibližuje. Zase mě naštvál ještě víc, proto jsem nasadila rádoby drsný výraz a chystala si nějakou trefnou poznámku. Jakmile se ale zastavil úplně těsně vedle mě, moje vytočení se obratem změnilo ve vystrašení. Když jsem ucítila jeho dech a nechtěné otření o ruku, orosil mne studený pot, zadržel se mi dech a jakákoliv odpověď byla fuč. Jediné, na co jsem se zmohla, bylo nehnuté zírání a snaha o dechová cvičení na zklidnění.

„Alexi! Okamžitě od ní couvni,“ šlehl najednou místností ostrý pokyn mého bratra.

Jmenovaný polekaně odstoupil a nechápavě přelétal pohledem mezi mnou a Danem.

„Liv? Dýchej,“ slyšela jsem vedle sebe jakoby z dálky, ale nedokázala jsem se soustředit. Jediné, co jsem si uvědomovala, bylo narušení mého osobního prostoru, točení hlavy, hučení v uších a potící se ruce.

„Livi?“

S obrovským úsilím jsem se přinutila otočit hlavu doleva a zadívala jsem se do známé uklidňující tváře.

„Nádech, princezno,“ zašeptal klidně a chytil mě za ruku. Něžná přezdívka, kterou mě oslovoval, když jsme byli děti, mě donutila křečovitě mu sevřít ruku a trhaně se nadechnout. „Výborně,“ pochválil mě a sklonil se, abychom měli oči ve stejné výšce. „V pořádku?“ ujišťoval se.

Přikývla jsem a povolila svůj stisk.

„Vůbec nechápu, co se stalo a co jsem provedl, ale omlouvám se, tohle jsem nechtěl, kámo,“ ozval se vedle nás najednou znepokojený hlas.

Teprve v tu chvíli jsem si začala zase uvědomovat realitu, že tu nejsme sami, a střítila jsem nervózním pohledem po dvou mladících před sebou. Stačila jsem postřehnout, že asi poprvé v životě jsem v Alexově obličejí zahlédla nejistotu.

„Nic se nestalo, Alexi, jen jsi ji vylekal,“ pronesl zlehka Dan a pohládl mě po hřbetu ruky.

Vděčně jsem se na něj usmála, beze slov mu poděkovala, že můj záchvat nerozebírá dál, a šla jsem rychle do svého pokoje. V chodbě jsem ještě zaslechla, jak se ti dva už zase baví, jako by se nic nestalo. Zabouchla jsem za sebou dveře a sklouzla jsem po nich na podlahu. Zhluboka jsem dýchala a křečovitě svírala ruce omotané kolem sebe.

„Dýchej, Liv, dýchej, nic se nestalo, jen jsi přecitlivělá, nic ti nehrozilo...“ šeptala jsem si pro sebe jako mantru a pomalu se uklidňovala.

Takový záchvat úzkosti jsem neměla už několik měsíců a nechápala jsem, kde se tak najednou vzal. Nevím, jak dlouho jsem seděla na zemi, když se nade mnou ozvalo zaklepaní a já jsem polekaně uskočila ode dveří.

„Liv? Večere je na stole, pojď se najíst.“

„Už jdu, Dany, jen se převlékám,“ zvolala jsem a slyšela vzdalující se kroky.

Rychle jsem ze sebe strhala šaty, popadla jsem oblíbené fialové triko s potiskem malých srdíček, riflové kraťasy a natáhla je na sebe. Vlasy jsem svázala gumičkou, podívala se do zrcadla a zakroutila jsem hlavou nad svými zčervenalými tvářemi a vystrašeným pohledem. Naposled jsem se trhaně nadechla a vyšla ze svého pokoje. Dan s Alexem už seděli u stolu a jedli pizzu rovnou z krabice. Znechuceně jsem nad nimi protočila oči a šla si pro talíř s ubrouskem.

„Jaký jsi měla den?“ zeptal se mě najednou Alex.

Zvedla jsem hlavu od svého jídla a ubezpečila se, že tímto lehkým tónem opravdu mluví na mě. Střetli jsme se pohledem a já jsem opět zahlédla záblesk nejistoty, a dokonce lítosti.